

Sej innerligt wadra

W i s o r.

Den Första:

Ny italienssk wisa.

Den Andra:

Rosens Doft.

Den Tredje:

Kärleks-wisa.

Den Fjerde:

Petter Jönssons resa till Amerika.

Den Femte:

O, Susanna.

Den Sjette:

O, stanna, O, stanna du wind.

Pris: 15 öre.

Den Första.

My italienskt wisa.

Den italienska flickan.

På Italiens nejder der min wagga har stått,
Åf min barndom hur lycklig den war,
Der jag egde ett hem wid den stilla flod,
Der jag hade både fader och mor.

Hur jag ströfwade full af frid och fröjd,
Kring dalar och blomstrande fält,
Sjög jag min wisa så glad och så nöjd
Mången gång under himmelens tjell.

Men den tiden har flytt; mina femton år
Warit rika på werlingar nog,
Låt mig se, det är redan det sjerde år
Se'n min fader på slagfältet dog.

Och jag drömde så yr liten flicka så glad
Som från dockorna wuxit just nyf,
Då helt plöteligt min tjugonde födelsedag
Sag blef wäckt igenom en kyf.

Och min moder hon lades i grafwen innan kort
Och den dagen den glömmet jag ej,
Så långt ner de buro de fifta bort,
Och de myllas i grafwen igen.

Här är skönt! det är sant, sköna winterlig mö.
Och skön dröjande sommarsols glans,
D! här wille jag lefwa och här wille jag dö,
Om inte Stalien fans.

Men lyckan! Åf, säg mig, hwar finnes den,
Nej, den flyr mig så wilbt öfwerallt,
Ty för den som på jorden ej eger en wän,
Städse lifwet är ödsligt och kallt.

Så farwäl nu min barndom, min drömwärld så ljus,
Aldrig, aldrig jag åter dig ser,
Nu jag waknat ur drömmarnes ljustliga rus
Och jag faller en saknadens tår.

Den Andra:

Rosens doft.

I rosens doft i blomsterlundens gömma,
Der friden bor emellan berg och dal,
Låt och förglömma lifwets wår!
Låt och förglömma hjertats sår:
Och låt och werlden förglömma. :.:

D! fråga ej hwad är att lycklig wara,
D! fråga ej hwad är att wara nöjd?
Blott hör naturens egen röst
Och göm des ord uti ditt bröst,
Och sök att werlden förklara. :.:

Den Tredje:

Kärlekswisa.

(Författad och till trycket besordrad af blinda Drängen
Gustaf Lindqwist.)

1. Säg fogel, hwarför qwittrar du Ej mer så
glad för mig? När du war fri så hörbe jag Hwar
morgon uppå dig. :.:

2. O, gosse, mins du när jag samm Uppå
det ljusa blå, Då lekte jag, då jag flög fram,
Med mina syffon små. .:;

3. Sa gossens mun är sällan nöjd Med hwad
som lifwet ger. Han tänkte söka högre fröjd, Men
fällhet fanns ej mer. .:;

4. Sag satt uppå min gren och såg En bur
som öppen stod Och inuti den buren låg En drufwa,
röd som blod. .:;

5. Sag lifwades af drufwans glans Sag tänkte
smaka den, Sag flög från grenen till des bur, Men
gillret flög igen. .:;

6. Nu sitter jag helt still och ser Hur allting
fröjdar sig, Hur träden löfwas, solen ler. Men
aldrig ler för mig. .:;

Den Fjerde:

Petter Jönssons resa till Amerika.

Och Petter Jönsson han såg i Fäderneslandet,
Att embetsmännen förstört det nordiska landet,
Då blef han ledsen och tänkte djefeln anamma
Sag tror jag filar min wäg och det med det samma.

Han tog sin plunta och stoppa matsäck i kistan,
Och af polisen hans namn blef uppsatt på listan,
Ur wenstra ögat han ströf bort tåren med wanten
Tog Gud i hågen och gaf sig ut på Atlanten.

Han wille bort till det stora landet i wester,
Der ingen kung fins och inga kitsliga prester,
Der man får sofwa och äta fläsk och potatis,
Och se'n med flottet kan smörja stöflarna gratis.

Der ingen länsman törs stöta bonden för pannan,
Och renadt bränwin kan fås för sex styfwer kannan,
Der mera pengar det fins än loppor i Trosa,
Dit wille Petter och dit han styrde sin kosa.

På skeppet stod han och lifsom höll sig för magen,
Förthy hans själ war af mycken ångest betagen,
Det stod ej till att gå ned och lägga sig heller,
Ty stormen blåser som bara hin när det galler.

Ett gudslån (om man ej räknar orstef och limpa),
Han ej fått i sig och wät han war som en simpa.
Uti sitt förskinn han utgöt hela sin suckan,
Och snyfta bittert: ack den som wore wid luckan.

I wäta byror han stod wid masten och lipa,
Det war så kallt så, att magen började knipa.
Då kom en båtsman tog Petter Jönsson i nacken
Lifsom en hundwalp och slängde ner'en på backen.

Der låg nu Petter, och wattnet "sqwalpade om'en",
Och sjelf han trodde hans sista timme war kommen.
Men båtsman skrattade och ropade i hans öra:
"Hwad tusan skulle du på galejan att göra"?

Men stormen tyftua' och solen sken öfwer skutan,
Då wakna Petter och trilla' ner i kajutan,
Han tog en långsup, tog två, kröp ned under täcket;
Och på tre weckor han se'n ej syntes på däcket.

Först när i Newyork på reddan skutan låg inne,
Kröp Petter fram, ack, men magerlagd som en pinne,

Med sorgsna blickar han mätte förskinnets stroppar,
 Och bad för Guds skull om några koleradroppar.

I Castle-Garden han slog sig ner wid sin kista,
 Och åt och drack, så han kunnat andan sin mista.
 Så bar han kista och alltihop till en jude,
 Som sa: "mein herr firti thaler kan jack wohl bjude."

Men Petter Sönsön till hamnen styrde sin kosa,
 Och da'n derpå reste han tillbaka till Trosa.
 Och förr ska' solen wäl spricka sönder i kanten,
 An Petter Sönsön igen far ut på Atlanten.

Den Femte:

D, Susanna.

"Jag är född wid gamla Englands kust,
 Der den stolta skutan går",
 Och den stolte sjöman war min lust,
 Från jag blott war sjutton år.
 Men första gången han gick ombord,
 Ryste han mig öm och huld,
 Och han sade wäuligt desja ord:
 "Du är allt mitt hjertas guld.
 D, Susanna, gråt icke för din wän,
 Men blif mig alltid städse trogen
 Till jag kommer hem igen."

På den långa resan drog han bort,
 Jag satt ensam, min skatt!
 Och när wädret det war riktigt hårdt,
 Låg jag waken mången natt.
 Men när tåren bittert flöt på kinden,
 Kom min sjöman hem i hamn,

Och så sjöng han med nöjsamt sinne,
 Då han tryckte mig i famn:
 "D, Susanna, gråt icke för din wän,
 Jag gungat har uppå böljan blå
 Och här har du mig igen."

Och så talte wi så mångt ord,
 Wi förglömde storm och blåst,
 Men en dag han sa': "min tös, jag tror
 Wi behöfwer snart en prest.
 Jag får ta' en tur på två års tid,
 Men är lyckan med din wän,
 Kommer jag med rikdom åter hit,
 Och wi gå till presten hän.
 D, Susanna, gråt dock ej för mig,
 Jag går till Kalifornien
 Och gräfwer guld till dig."

I ett litet hus wid kusten bor
 Wi som lyckligt äkta par;
 Han kom hem igen, han höll sitt ord,
 Fyra rasika barn wi har.
 Han går icke mer på resor, nej.
 Men när stormen rasar wild,
 Han till barmen älskligt trycker mig,
 Och då säger han så mild:
 "D, Susanna, mitt allt, min fröjd och lust,
 Der fins ej man så glad som jag
 På hela Englands kust."

Den Sjette:

O, stanna, O, stanna du wind.

O, stanna, O, stanna du wind,
Som fordom har smekat min kind
I ungdomens lyckliga dagar,
Min lycka och fällhet du war.

Du bandt mig i leende dagar
En frans och jag gladdes deråt.
Den wisnade bort och jag klagar
Nu sukta's den blott af en tår.

När blixtrande molnet sig höjer
Och regnet mot rutan slår skräll,
Då skimrar en tår i mitt öga,
En sorgens och saknadens tår.

När ensam jag wandrar wid stafwen,
Bli'r trött och jag orkar ej gå,
Då längtar jag ensligt till grafwen,
Der får jag nog hwila också. —

O, lär mig att ödet bestiga
Och fly liksom vinden den far,
En höst är den sista i lifwet,
Se'n fins inga blommor mer qwar.